

17.26x16.59	1	11	עמוד	1	הארץ - כותרת	21/02/2018	62390058-3
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790							

אי-חירותו של האדם במדינה יהודית

הראל פרימק

גדולי הפיסיקאים לימדו אותנו שהכל יחסית ואכן – האור בקצה המנהרה יכול להעיד עד כמה המנהרה עמוקה וחשוכה. למקרא נאומו של אהרן ברק, מי שנחשב למייצג הערכים הליברליים בעולם החוק והמשפט, אפי שר לקבל מושג עד כמה קלושים אדי הדמוקרטיה במדינת ישראל. אם כך מתבטא הליברל הגדול מכולם, מה לנו כי נלין.

נאומו של ברק נשמע כמו תוצר של מחולל התנצלויות בינוני. אין בו קביעות ברורות, אלא רק "איוונים". דמוקרטיה, לעומת זאת, זקוקה למסמרות עמוקים ולא דנים יצוקים, ברורים ובלתי מעורערים על מנת להיבנות עליהם: חופש הביטוי, חופש העיסוק, חופש הדת, זכויות האדם, זכויות האזרח, שלטון החוק. ריבון יש רק אחד – העם שמורכב מאנשים, וכוחות עליונים נותרים בדי האמות של כל אדם החפץ בהם, הא ותו לא. אחר הדברים האלה בנוי שלטון הרוב. המידתיות מגיעה אחרי אבן הראשה, ולא במקומה.

ברק טוען, כי "ערכיה של מדינת ישראל כמדינה יהודית מייחדים אותה משאר המדינות הדמוקרטיות" – טוען ומשאיר את הטענה המתנשאת בעלמא. מי שמאמין שאיננו טוב או רע יותר משאר באי עולם, אל לו לה שמיע טענות שאינן ראויות, ופותחות פתח לאפוליות אסורות ומוזיקות, שבהן אנו אכן חרוזים מדי יום.

ברק, כאמור, לא מנפיק שום הסבר מדוע ישראל צריכה להיות יותר יהודית מאשר צרפת הינה צרפתית. אכן, בעולם של מדינות לאום יש מקום לחוקי הגירה סלקטיביים (כגון חוק השבות) ולמתן צביון כללי בהתאם

לאוכלוסייה, כגון ימי שבתון רשמיים וחינוך ברוח התרבות הלאומית לזרמיה השונים, אולם הרשימה איננה ארוכה הרבה מעבר לכך. מהיות המדינה "יהודית" ועד לאיסור על תחבורה ציבורית בשבת, ומעל לכל – עד לטריאומווירט הגועני של חוקי האישות, החינוך והגיוס, המפלים בין אדם לאדם, בין גבר לאשה ובין דם לדם – רב מאוד המרחק. מן המפורסמות הוא שמערכת המשפט, ואביריה – השופטים – הינם שמרנים מטבעם. לנוכח זאת, האם שומה עלינו ללמוד מן הדמוקרטיה הליברלית, שהוכיחה את עצמה לכולי עלמא כצורת השלטון הטובה ביותר הידועה למין האנושי, או שאנחנו נוקקים להמצאה המעוותת של "יהודית ודמוקרטיה" שכולה שעטנו דלוח של סתירות.

מה שאהרן ברק רוצה הוא לא מדינה דמוקרטית, אלא שטעטל משודרג. כבן-גוריון הוא משפיל ראשו בפני החרדים

מה שברק רוצה הוא לא מדינה דמוקרטית, אלא שטעטל משודרג. כמו כבן-גוריון לפניו, הוא משפיל את ראשו בפני המיעוט החרדי, כאילו החרדים הם "היהודים האמיתיים", והשאר הינם סרח עודף שהוא פחות יהודי. זאת גישה תבוסתנית שהורתה בחטא ואחריתה באסון המתרגש עלינו. אין לה מקום ואין לה נפקות. לעניין זה ראוי להזכיר, כי הוגי הציונות וראשוניה, בדגש על הרצל אשר כתב את הספר "מדינת היהודים" ולא "המדינה היהודית", היו אנשים אשר הדת היתה רחוקה מהם, ועדיין חשו יהודים

לכל דבר, ויש שיאמרו שאף המציאו את הלאומיות היהודית. הם ולא שרף. יש שיטענו שבגלל השואה עלינו להיות מדינה יהודית יותר מאשר צרפת הינה צרפתית. אין טיעון קלוש מזה. השואה לא הביאה אתה שום לקח שקשור להתנהלות הארגון הקרוי מדינה, והיחס לכוח עליון ולדת הנגזרת ממנו כגורם נוכח בחיי הפרט והלאום היהודי. יש כאלה שהתפקוד ויש כאלה שהתחזקו בדתם, יש כאלה שמאמינים שעלינו להגן על עצמנו בכל מחיר, ויש כאלה שהסיקו מהשואה כי ההומניות עומדת מעל לכל. לכן, השואה אינה מטבע עובר לסוחר לעניין זה.

סבא שלי, שהיה דתי של תרי"ג, לא אמר לי מעודו מלה וחצי מלה על שהייתי בא לבקר בשבתות בכוננית, וצופה בטלוויזיה בביתו. אבישי, המ"פ בבה"ד 1, אמר ביום הראשון לקורס הקצינים ש"דת זה בנוס – מי שרוצה להתפיל, שיקום קודם". אבישי היה חובש כיפה. שניהם הבינו, ברמה הערכית והמעשית, שלהחיל ערכים פרטיקולריים של דת על אלה שאינם מאמינים בהם זה הבל מוחלט ומוזיק, והממלכה, המגרש הישר, קודמים לכל. אותם אלה שספונים בשכונותיהם אבל מונעים מאנשים אחרים חופש תנועה או שאר זכויות בסיסיות בגלל ההתעקשות המיסיונרית להחיל עליהם "ערכים יהודיים" – הם תוצר ישיר של גישת בן-גוריון וברק, המשפילה את ערכי הדמוקרטיה בפני הדת. במקום להיות אור לגויים, יצאה התורה מציון למסע של כפייה.

טול קורה מבין עיניך, אהרן ברק. יהי הצבא בקסקרטיניו, והרבינים בבתי הכנסיות. ישראל ד-מ-ו-ק-ר-ט-י-ת בלי תוספות – זה מה שדרוש לנו בשנת ה-70 למדינה.

ד"ר פרימק הוא פיזיקאי העוסק בפיתוח טכנולוגי